

Zahrádka na trati.

(Okresní soud v Mor. Ostravě.)

Před katedrou stojí klučík, takový zaku-tálený pod stoly, a zpovídá se ze svého dobro-družství. Jeho 4 a půl roku věku divně kon-trastuje s vážným okolím, ale klučík se ne-bojí. Drží si maminku za ruku a nebojácně vykládá, jak v září házel na vlak kamínky, až konduktéři mohli puknout vzteky. Kluci byli schováni v zahrádce u trati a teprve po dlouhé chvíli prozradili se konduktérům a vy-plázli na ně všichni jakoby na povel jazyky. To by ovšem dopálilo i flegmatika, tím spíše konduktéra. František F. vyskočil a v oka-mžiku držel klučíka H...ovic vzadu za kal-hoty. Ostatní kluci se v tu ránu rozprchli jako když střelí do vrabců.

Situace, v níž se uličník nalézal, nutila k pokusu o záchranu. Proto se kluk děsně rozeřval, načež objevila se máma, v jejíž očích byl jedináček nevinným beránkem; vynadala konduktérovi a učinila naň trestní oznámení pro lehké ublížení na těle.

A tak se dostal starý konduktér před soud vedle takového malého špunta, který proti němu vypovídal.

Soud viděl ve věci klukovskou nerozum-nost na jedné straně, na druhé straně však u konduktéra nenalezl viny, protože i z klu-kovy výpovědi se zjistilo, že F. ho jenom prud-čeji chytil za ruce a zadeček. Proto byl soudce velmi rozumný, že obžalovaného F. osvobodil.

Ujedl se.

(Sedrie v Bratislavě.)

Nikdo se snad nedostal tak nevinně před soud jako Florián Klepula z Dlhého Pole. Chu-dák se dívá ustrašeně na samosoudce, čtou-cího žalobu:

„Státní zastupitelství vás žaluje, že jste po-dáním zkaženého pokrmu zavínil smrt 82letého Baltazara Mechurky, který po požití tétož po-krmu za několik dní zemřel.“

„I, to je sakramentské,“ zabručel si strej-da pod vousy a pozorně poslouchal, co čte soudce dále. Už byla žaloba přečtena až do konce a on ještě dumal.

Konečně se soudce zeptal:

„Citíte se vinným.“

„Ale ani za mák,“ odvětil Klepula a setřel si s čela těžký pot.

„No, a jak se to tedy stalo, že vás pan státní žaluje?“

„Jo, to já nevím, ale s tím Mechurkou to bylo docela jináč!“

„Tak mi tedy vyprávějte, jak se vše při-hodilo!“ vyzval soudce Klepulu.

„No, takhle to bylo,“ oddychl si strejda zhluboka. „Koupil jsem takhle v postě na trnavském jarmarce dvě prasnice. Povídám: Jednu zapíchneme a druhá bude na plemeno. Tak tu jednu jsme zabili a druhou jsme při-pustili. Už přešel termín a svině pořád nic. Tak jsme si se starou povídali: Poručeno bo-hu, zapíchneme i tuhle! Zavolal jsem kmotra — jestli mi nevěřejí, tak se ho zeptají — a mršku jsme rádně odpravili. No, a to už je

u nás tak zvykem, že když se zabíjačky vy-daří, pošleme vždycky výslužku do chudobin-ce. A tak jsem se se svojí starou uradil, že tohoto roku pošleme toho víc. A taky jsme po-slali. Mařka to tam zanesla. V chudobinci byl doma jen Mechurka, o němž se vždycky po-vidálo, jaký je to žrout. Než se ostatní špi-tálníci vrátili, on už to všechno, ale všeuciln-ko spodsíval.“

Tuto obhajobu potvrdily i přivolané cho-vanky chudobince. Jmenovitě stará Hoznisko-vá dodala k charakteristice nebohého Mechur-ky: „Bůh mu odpusť všechny viny, ale byl to chlap nenajedená. Kolikrát jen se stalo, že nám všem snědl svačinu!“

Na základě těchto výpovědí osvobodil soude strýčka Klepulu a ten, utíraje si zno-vu krupěje potu s čela, nabízel panu soudci, že mu přinese pořádný kus špeku, jen co zase přijede do Bratislavy... —ij—

Z CIZINY

Žebrota, která vynáší na šampaňské.

Před vídeňským soudem ve Favoritech zodpovídala se 52letá odvodělá pomocná děl-nice Marianna Winklerová pro přestupek re-verse, poněvadž navrátila se do Vídně, ačkoliv ji měla zakázáno. K jejímu zatčení došlo pro-to, že jedné noci ve čtyři hodiny k ránu ve stavu silně podnapilém povykovala a zpívala po ulicích a tropila výtržnost. Policejní stráž ji nejprve napomínala ku klidu, ale Marianna si z toho vůbec ničeho nedělala, naopak, hu-lákala a ječela tím víc.

Stráž ji tedy „zbalila“ a dopravila se znač-nými obtížemi na strážnici. Byla odsouzena policejně ku třídnímu vězení a ponechána ve vazbě. K soudu ve Favoritech byla před-vedena z vazby.

Při přelíčení bylo o ní zjištěno, že byla pro žebrotu a reversi již jedenatřicetkrátě trestána. Tentokrátě se vrátila do Vídně k vůli svému „miláčkoví“, 50letému Františku Jo-sefu Neuhauserovi, prýmkářskému dělníku bez bytu a zaměstnání. Onoho dne, kdy se tak výstředně rozveselila, že z toho byla „lila“, se-šla se se svým „miláčkem“ v Meidlingu a to radostné setkání musila s ním ovšem náležitě oslaviti. To samozřejmě bez auta bylo nemys-litelné, proto vzala si auto a jeli se projeti, načež zajeli si do vybraného restaurantu.

Tam povečeřeli kapouna, hlemýždě a de-sertní sýry, které zapili jemnými víny. Poně-vadž František Josef Neuhauser je kavalír, který se živí žebrotou a kartami, v nichž je známým virtuosem, dali sklepníkovi desetiti-sícikorunovou bankovku zpropitného.

Z restaurantu jeli autem do jistého hodi-nového hotelu ve vnitřním městě, kde pobyli nějakou chvíli, načež opět autem jeli do noční kavárny na koncert. Tam vypili tři láhve šampaňského. Potom opět sedli do automob-ilu a aby trochu se osvěžili, podnikli malou projíždku Praterem. Pak se oba milující roz-

loučili, poněvadž už měli oba „dost“. Jak se dostal „domů“ František Josef Neuhauser, o tom kronika mlčí. Ale roztomilá Marianna měla pak ono dobrodružství s policií, které ji přivedlo pod ochranná křídla vězení a konečně nyní před soud.

Útrata oné veselé noci obnášela půldruhého milionu rak. korun a hradila ji Marianna, u níž ještě pak se našlo přes půl milionu korun.

Soudce se jí tázal, proč raději si ona i její milovník nenajdou nějaké zaměstnání, místo aby se živili žebrotou. Obžalovaná docela s klidem mu odpověděla, že nežebřá, že toho nemá ani zapotřebí, poněvadž prý dostává každého měsíce 50 dollarů od svého přítele z mládí, který je nyní v Americe a který ji nesmírně miloval, takže na ni nemůže zapomenout. Z těchto padesáti dollarů ona prý žije i svého přítele Neuhausera.

Dostala čtrnáct dní vězení. Jako přitěžující uznal soudce tu okolnost, že jako žebrači vedou tak rozmařilý život, který je s to pobuřovat veřejnost a odvracet ji od poskytování milosrdenství potřebným. Obecenstvo, které se doví, že jsou žebrači, kteří utrácejí vyžbrané peníze za lahůdky, šampaňské a zábavné vyjíždky automobily, stane se nedůvěřivým vůči každému nuznému a bude odpirati své podpory i skutečně potřebným. br.

Nohy tanečnice předmětem procesu.

Již od roku 1920 táhne se v Paříži soudní spor o náhradu škody, jehož středem jsou krásné nožky baletní tanečnice slečny Laugierové, dřívější primaballeriny Velké opery pařížské. Před více než pěti lety utrpěla slečna Laugierová úraz při železničním neštěstí a v jeho důsledcích žalovala železniční správu na náhradu škody a bolestného obnosu 500.000 franků.

Tanečnici vyšetřovali během delší doby tři lékaři, kteří brali svůj úkol tak svědomitě, že si dokonce dali od slečny i předvésti různé tance a baletní sóla, aby se přesvědčili o tom, jak dalece její umělecká způsobilost utrpěla škody. Tance, které jim tančila, se jim patrně líbily a značnější zmenšení jejich schopností neshledali, neboť vypracovali dobrozdání, v němž obšírně rozebrali taneční výkony slečny žalobkyně po stránce přesnosti, rychlosti, krásy a elegance pohybů a konečně podali závěrečný posudek, v němž prohlásili, že tanečnice skutečně utrpěla úrazem zmenšení svých schopností, ale toto zmenšení ocenili na pouhých 7% ztráty proti době před úrazem.

Toto dobrozdání hrálo ovšem v procesu značnou roli, ale tanečnice s ním naprosto nebyla spokojena, neboť sama oceňuje zmenšení svých uměleckých schopností procentem mnohonásobně vyšším. Při posledním přelíčení prohlásil jejím jménem její právní zástupce následující:

„Stanovisko, jež zaujali znalci lékařství ve věci mé klientky, spočívá na nesprávných

předpokladech. Znalci odhadovali umělecké znehodnocení výkonů mé klientky právě tak, jako by šlo o zmenšení způsobilosti někoho k výkonu nějakého řemesla, jež vyžaduje určité schopnosti ruky neb těla a o důsledek obyčejného továrního úrazu. Nelze přec srovnávat výkonost nobou baletní tanečnice s výkonem nějakého stroje. Sólová tanečnice, která již nemůže tančit dokonale, je na scéně prostě nemožná. Moje klientka nemůže v důsledcích utrpeného úrazu vůbec již tančit a musila se proto vzdát své umělecké dráhy.“

Obhájce předložil soudu dopisy dřívějších ředitelů Velké opery pařížské, jakož i vysvětlení baletní mistryně Zambelliové, jež poukázala na slova proslulého mistra italského baletu Vestrise, který kdysi prohlásil: „Nemám-li nohy v pořádku, pak žádná moc světa mne nepřiměje k tomu, abych tančil.“

Právní zástupce žalované železniční správy dovolával se naproti tomu dobrozdání lékařů a na základě shledaného sedmiprocentního zmenšení taneční schopnosti slečny žalobkyně nabízel náhradu a bolestné obnosem 24.000 franků.

Po dlouhé poradě přiznali soudcové slečně Laugierové 150.000 franků, co náhradu škody, způsobené zmenšením umělecké výkonosti jejích nohou.

Zlořilosti anglického milionáře.

Ve 41. čísle min. ročníku našeho listu přinesli jsme referát o sensačním procesu, který v Londýně započal. Milionář Morris byl obžalován že soustavně zneužíval mladistvých dívek mladších než 16 let, které přijímal do svých služeb. Byl odsouzen k nejvyššímu přípustnému trestu, totiž ku dvěma rokům nucené práce, k jednomu roku vězení a k pokutě 1000 liber (160.000 Kč).

Jeho hospodyně Robertsová, která mu při jeho zlořilostech napomáhala, byla obžalována též pro to, že mu přiváděla též svou mladistvou patnáctiletou sestru. V tomto bodu nebylo však předneseno tolik důkazného materiálu, aby byla z činu toho usvědčena.

Jak jsme již minule sdělili, provedl Morris svým soudcům ten šilkovný kousek, že hospodyně Robertsovou, svou spoluvinnici a hlavní svědkyni proti sobě, pojal ve vězení za chof, čímž dle anglických zákonů jí znemožnil proti němu vypovídati.

Bývalá hospodyně, nyní tedy chof Morrisova, byla pro spoluúčast odsouzena k devíti měsícům nucené práce.

Přelíčení se konalo za nesmírného návalu obecenstva, v němž převládaly dámy z přední anglické společnosti. br.

Spor o kabáty.

Není to žádná obchodní pře o nedodané nebo pokažené kabáty. Není to pře trestní pro kabáty zpronevěřené. A není to ani proces nějakého zimníkového specialisty, jací se objevují s prvními podzimními mrazíky, aby